

Бразува КД № 22/98
 Взетане на акт от международни конвенции
 на 2-и Бл. Събор 12.07.98

ДО
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
 София

29.01.98

И С К А Н Е

от група народни представители за обявяване за
 противоконституционно решението на Народното събрание
 "за вземане на акт от международни конвенции, протоколи и
 препоръки на Международната организация на труда"
 (ДВ, бр. 68 от 16.06.1998 г.)

По чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Конституцията е уредила достатъчно подробно правния режим на международните договори, по които Република България е страна. Тези международни договори се делят основно на две групи.

Първата група са международните договори по чл. 85, ал. 1, т.1-8 от Конституцията, които подлежат на ратификация от Народното събрание и втората група международни договори са извън обсега на чл. 85 и не подлежат на ратификация. Тези две групи международни договори имат различен правен режим и различна юридическа сила.

Международните договори по чл. 85, ал. 1, т.1-8 от Конституцията за да придобият юридическа сила, задължително трябва да бъдат ратифицирани със закон от Народното събрание. По силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията те "са част от вътрешното право на страната" и имат предимство пред вътрешното ни законодателство. Тези договори подлежат на контрол за конституционност по чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституционния съд.

В грубо противоречие с чл. 85, ал. 1 от Конституцията, Народното събрание прие решение (не закон), което гласи: "Приема за сведение и взема акт от следните международни конвенции, протоколи и препоръки".

Как законодателният орган в една парламентарна република (чл. 1 от Конституцията) "приема за сведение и взема акт" от 11 конвенции? Какво е това "сведение" и какъв е този "акт"? Народното събрание е законодателен орган, а не информационен център! Правомощията му са дадени основно в чл. 84-85 от Конституцията и парламентът може да приема своите актове (чл. 86 от Конституцията) само в рамките на компетенциите си, а не да приема "квазирешения". Каква е юридическата стойност на това решение, което даже е публикувано в Държавен вестник, бр. 68 от 1998 г., когато по силата на чл. 5, ал. 5, задължително се публикуват само нормативните актове. Или разпоредилия да се публикува приема, че това решение е нормативен акт? Решенията на Народното събрание са "задължителни за всички държавни органи, организации и граждани" (чл.86, ал. 2 от Конституцията). Как конкретното решение, което "приема за сведение" 11 конвенции, ще бъде задължително за тях? Това е един правен абсурд, сътворен от парламента.

Съгласно чл. 19, ал. 5, буква "а" от Устава на Международната организация по труда "конвенцията се изпраща за **ратификация** на всички държави-членки на Организацията", а не за сведение. Позоваването на чл. 19, ал. 5, буква "в" и ал. 6, буква "в" от Устава на МОТ е юридически неиздържано. Такава "процедура за сведение" не е предвидена. И още, българският парламент извършва своята дейност съгласно Конституцията, а не въз основа на нератифицирани международни договори, които даже не предвиждат такава процедура.

Когато международните договори "се отнасят до основните права на човека" (чл. 85, ал. 1, т. 6 от Конституцията) или "изискват мерки от законодателен характер" (чл. 85, ал. 1, т. 7 от Конституцията) те се **ратифицират със закон (чл. 85, ал. 1 от Конституцията), а не с решение "за сведение и вземане на акт"**.

Правото на труд е основно човешко право (чл. 48 във връзка с чл. 85, ал. 1, т. 6 от Конституцията). Редица конвенции "приети за сведение" с атакуваното решение се отнасят за редица аспекти на това основно право на човека (Конвенция № 173/92 г. за защита правото на труд при несъстоятелност на работодателя; Конвенция № 174/93 г. за правото на труд при непълно работно време; Конвенция № 176/95 г. за правото на труд при безопасни и здравословни условия; Конвенция № 177/96 г. за правото на труд при надомна работа; Конвенция № 178, 179, 180 за правото на труд на моряците и др.). Тези конвенции предвиждат и законодателни мерки (чл. 85, ал. 1, т. 7 от Конституцията), което изрично се предвижда в чл. 19 от Устава на МОТ.

Следователно, единствено в компетенциите на Народното събрание е да ратифицира (или не) тези международни договори със

7. Бун Ивано Станков
8. Тодор Димитров Додер
9. Васил Петков Коземанев
10. Желе Убенов Меремонев
11. Любомир Петров Кочев
12. Абра Улеца Желе
13. Атанас Тодоров Петров
14. Атанас Петров Петров
15. Тодор Димитров Мухомов
16. Иван Петров Кочев
17. Васил Петров Василев
18. Иван Петров
19. Иван Костанов Ивано
20. Асен Димитров Тодоров
21. Станислав Петров Шотов
22. Петар Велков Димитров
23. Иван Петров Атанас
24. Тодор Петров Карошанев
25. Иван Димитров Ивано
26. Кристина Петров
27. Никола Кочев
28. Иван Кочев
29. Пламен Савов
30. Иван Кочев
31. Пламен Димитров
32. Димитров Димитров
33. Бойко Велков
34. Дочка Дочева
35. Станислав Кареван

- 36. Анна Чайковская
- 37. Андрей Давыдов
- 38. Румян Токоров
- 39. Степан Бейшенужиев
- 40. Гюфай Уминов
- 41. Иван Зонзов
- 42. Михаил Райков Истикюв
- 43. Гюкман Дюрев
- 44. Ангел Токров
- 45. Акиз Байтаеки
- 46. Урген Умарасеки
- 47. Румян Омаров
- 48. Тодор Увахов Костадинов

Handwritten notes and signatures in the right margin, including the number '11' and various scribbles.